

**OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ**  
**Etapa județeană/a sectoarelor municipiului București**  
**13 martie 2026**  
**Clasa a VI-a**

- Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul efectiv de lucru este de trei ore.
- Se acordă 10 puncte din oficiu. Punctajul total este de 100 de puncte.

**Citește fiecare dintre textele următoare pentru a putea răspunde la cerințele formulate:**

**A.**

— Malila, să auzim povestea ta. Este o poveste veselă sau tristă?

— Cred că este mai degrabă o poveste despre speranță, așadar este deopotrivă veselă și tristă.

*Malila povestește*

[...] Am intrat în peșteră cu inima strânsă. După câțiva metri, ochii mi s-au obișnuit cu penumbra și am văzut o cușcă mare, zăbreliță, în care se afla o făptură lipsită de culoare. M-am apropiat mai mult și am văzut că animalul, departe de a fi creatura înspăimântătoare și gigantică pe care mi-o închipuisem scuișând flăcări și plesnind dintr-o coadă grea și înșolzată, era o vietate nu mult mai mare decât un lup, cu care, de altfel, semăna foarte bine. Însă blana, aspră și murdară, îi era acoperită din loc în loc de petice solzoase, avea o coadă despicată ca de pește și cu fiecare răsuflare coastele i se ridicau și coborau chinuit, încât animalul stârnea mai degrabă milă decât teamă. Singurul lucru care putea să pară înspăimântător era lipsa lui de culoare, acel cenușiu mort, împotriva firii. [...]

Atunci i-am auzit vocea joasă spunând:

— Cine ești și de ce ai intrat în peștera interzisă?

Spre marea mea mirare, glasul făpturii era foarte blând și trist, fără nicio urmă de furie sau de cruzime. Teamă mi s-a mai potolit și m-am apropiat iar de cușcă. Deși tânără, eram încă de pe atunci o țeastoasă de dimensiuni considerabile. Lupul s-a apropiat și el de zăbrele, nu era cu mult mai mare decât mine. Am prins curaj, uitând pe loc poveștile tatălui meu și legendele din bătrâni, și i-am spus cum mă cheamă și cine sunt. Apoi l-am rugat să-mi povestească despre el, dacă se simte în stare.

Mi-a spus că îl cheamă Thurr, dar că nimeni nu-i mai rostise numele din clipa când fusese întemnițat.

Thurr mi-a povestit cu glas stins despre copilăria lui, despre frații și surorile lui, dar mai ales despre cum tânjea de dorul culorilor.

— Știi, mi-a spus, sunt atât de flămând să văd albastrul cerului și purpura soarelui la apus, mi-e atât de dor să-mi afund capul în verdele ierbii și-n sutele de nuanțe ale florilor! Adevărata mea închisoare aceasta este, faptul că tot ce văd este alb sau negru sau gri. Lumea crede că dacă voi ieși la lumină voi devora culorile, și este adevărat, dar nu cum cred ei, în frica lor nemăsurată. Am să devorez culorile precum cel care, supraviețuind deșertului, primește un pahar cu apă. Ori ca pasărea eliberată din colivie, care-și întinde iar aripile pe tot cerul. Dar nu am să răpesc nimănui lumina, așa ceva nu stă în puterea mea.

— Dar toate basmele și legendele nascocite pe seama ta? Cine le-a scornit? Și mai ales de ce?

— Au trecut de atunci atâtea sute de ani, încât adevărul s-a topit în poveste. A fost în anii aceia o urgie de neînchipuit în Regatul-Curcubeu, o nebunie furioasă a unui zeu care a lăsat lumea, pentru câțiva vreme, fără lumină și culoare. Pe atunci, cei mai mulți locuitori de aici erau ființe omenești, nu animale, ca acum. Trăiam cu toții în armonie. [...] Iar aceștia, în teama lor superstițioasă, au crezut că dacă vor sacrifica pe cineva, zeul se va liniști. Familia mamei mele era printre cele mai puternice din regat, însă mulți nu ne priveau cu ochi buni, deoarece sângele nostru nu era pur: eram pe trei sferturi lupi și pe un sfert pești; făceam parte așadar din soiul lupeștilor, neam care între timp pesemne că a dispărut. Aveam dușmani mai cu seamă printre oameni și acei dușmani au fost cei care mi-au hotărât soarta. Astfel, din pricină că eram de sânge amestecat, am fost învinuit de a fi furat lumina. Am fost închis și uitat aici. Vreme de sute de ani nimeni nu a îndrăznit să intre în peșteră. [...] Tu ești prima ființă care s-a așezat pe pardoseala de piatră și care m-a ascultat fără să mă urască și fără să mă judece sau să se teamă. Pentru asta îți multumesc. Chiar dacă o să pleci și n-o să te întorci niciodată, sunt recunoscător că te-am putut întrezări. Carapacea ta, din câte mai pot vedea, are nuanțe de un azur încântător.

După ce a rostit aceste cuvinte, cu glasul topit, lupul a tăcut. Cuprinsă de milă și de mânie față de nedreptatea pe care o suferise Thurr, m-am îndreptat cât am putut eu de repede către ușița zăbreliță, mi-am strecurat o lăbuță înăuntru și am început să mângâi blana înșolzată a lupului-pește.

— Am să te eliberez, fii fără teamă! i-am strigat. O să vezi din nou culorile și o să-ți faci iarăși prieteni. Spune-mi doar unde se află cheia de la cușca ta și am s-o aduc.

— Nu este nevoie de nicio cheie, Malila. Cel puțin nu de o cheie obișnuită. Tot ce trebuie să faci, dacă vrei cu adevărat să mă eliberezi, este să atingi lacătul și acesta se va sparge. Cei care m-au întemnițat au știut prea bine că frica și neîncrederea sunt cei mai aprigi paznici ai temnițelor.

Auzind acestea, m-am înălțat cât am putut și am atins cu lăbuța lacătul mare de fier. Într-o clipă, acesta s-a spart și a căzut cu zgomot pe pământ. Ușa cuștii a sărit în lături și trupul slăbit al lui Thurr a fost scuturat de un tremur puternic. L-am ajutat să iasă din temniță, iar mai apoi, cu mare greutate, afară din peșteră, sub strălucirea soarelui. [...] Nu găsesc cuvinte care să descrie fericirea nebună și nebunia fericită care l-au cuprins pe lupul-pește când a regăsit lumina, culorile și viața. Au fost săptămâni și luni de vindecare, de iertare și de tihnă deplină. De atunci au trecut foarte mulți ani, tatăl și frații mei au plecat spre alte țărâmurі, însă Thurr trăiește încă bătrân și mulțumit, în regatul culorilor.

Ana Alfianu, *Val și Cetatea Sufletelor*

## B.

Nu știu cum se face, dar nu mă bâlbâi la fel de mult când e Buni Pâine prin preajmă, mai ales când suntem doar noi doi. Înainte, mami mă lăsa la Buni Pâine marțea după școală și o ducea pe Chloe la gimnastică. [...] Cred că îi fac mare plăcere zilele noastre de marți. După ce jucăm cărți, ascultăm muzica ei preferată, înregistrată pe casete, luăm o gustare, apoi ne uităm la *Planeta albastră*. Preferatul nostru este episodul doi, despre caracatița Dumbo. O cheamă așa pentru că are urechi uriașe (la fel ca elefantul Dumbo) și le folosește ca să zboare. Buni Pâine e topită după ea!

— Ce creatură ciudată, nu, Billy? Și, cu toate astea, e frumoasă. Cele mai frumoase ființe sunt și cele mai ciudate, nu crezi? [...]

Buni Pâine adoră glumele mele. Îi spun o glumă nouă de fiecare dată când ne întâlnim. E cel mai bun public pe care și l-ar dori cineva. Dacă n-ar fi prostia asta de bâlbâială, m-aș face actor de *stand-up comedy*. [...]

În timp ce stăteam cu Buni Pâine, mi-am imaginat că stau în centrul unei scene, exact ca bărbatul de la televizor, că spun tot ce vreau fără să mă împotmolesc. Că oamenii mă aclamă și mă aplaudă. Slabe șanse să se întâmple asta vreodată – e o prostie și că îmi trece așa ceva prin cap. Buni Pâine și-a dat seama că sunt supărat.

— Vreau să te văd și pe tine făcând asta într-o bună zi, Billy, mi-a spus. Să-ți spui glumele, să îi faci pe oameni să râdă, vreau să apuc să te văd cu ochii mei. Îți spun sincer, asta m-ar face foarte fericită.

O să fac un show doar pentru ea. *Trebuie* să îmi țin promisiunea pe care i-am făcut-o, indiferent ce se întâmplă. [...]

Închid cartea de glume și o pun pe măsută. Iau microfonul din stativ, trag scaunul și mă așez.

— S-s-s-sper că nu m-m-mai aveți de mers u-u-undeva astăzi.

Se face liniște, nici musca nu se aude. Mă ascultă DE-ADEVĂRATELEA.

— Chestia a-a-asta s-ar putea să d-d-dureze.

Când mă uit prin sală, chipurile oamenilor arată cu totul altfel. Ascultă. Priveliștea s-a schimbat. Acum îmi *doresc* să mă audă vorbind. Îi interesează. Chiar dacă mă bâlbâi. Așa că le vorbesc. [...]

— Când mi-a sugerat cineva s-s-să urc pe scenă și să spun g-glume, am rămas m-m-mut... L-l-literalmente. A-a-ați auzit ce-a pățit untul? A luat bătaie până ce-a ieșit toată apa din el.

Mă duc la tobe și, când spun poanta, iau bețele și bat tare un *BA-DUM TSSSHHH*. Oamenii strigă încântați, așa că fac un solo prelung. [...]

— Cu toții ne l-l-luptăm cu câte ceva. Chiar dacă nu recunoaștem. Toată lumea aude ce p-p-problemă am. Dar poate că asta nu e neapărat r-r-rău. Poate că nu e bine s-s-să ne ascundem d-de l-l-lucurile care ne sperie. D-d-dar acum, că sunt aici pe scenă, nu e chiar a-a-așa de rău. [...] Este mai mult decât în regulă... E minunat. Vă mulțumesc tuturor.

N-am mai auzit niciodată atâta vacarm în sala de spectacole. Toată lumea e în picioare. Rămân pe loc o grămadă de vreme, neștiind ce să fac mai departe. Așa că mă uit spre tavan și șoptesc:

— Am făcut-o și pe-asta, Buni Pâine, așa cum ți-am promis.

Helen Rutter, *Băiatul care făcea pe toată lumea să râdă*

## C.

La un deceniu de la debutul său ca explorator al junglei, Alexandru N. Stermin povestește întâmplările și aventurile care l-au format și l-au îndreptat spre viața pe care o are acum. „Eu am crescut la țară și am stat foarte mult în jurul bunicului meu care a îngrijit animale. [...] El creștea și bivoli care erau tot timpul mai sălbatici, mai năvălași. Țin minte că era o bivoliță care împungea oameni pe stradă și, la un moment dat, bivolița asta m-a atacat și pe mine. Eu am fugit înspre o vecină, care m-a salvat. După aia, părinții mei au zis că trebuie să vindem bivolița, că nu se mai poate, că omoară copii”, istorisește el. La câteva zile, într-o dimineață, Alexandru l-a văzut pe bunic cum și-a urcat bivolița într-un camion și dusă a

fost: „A vândut bivolița”. A doua zi însă oamenii cu camionul s-au întors acasă. „Au zis că n-au putut să dea bivolița jos din camion. Bunicul meu s-a dus la ea, a liniștit-o, a dezlegat-o și a dus-o în grajd și le-a dat banii înapoi”.

A doua zi, când a revenit de la școală și nu mai era nimeni prin curte, bunicul l-a luat de mână și l-a dus în grajd. L-a pus să-și bage mâinile într-un butoi cu apă de unde bea bivolița: „Apoi, pe mâini mi-a pus țărâțe și m-a dus așa încet spre bivoliță. Ea s-a întors și s-a uitat la mine, în timp ce scotea aburi pe nări”. „Întinde mâna spre ea”, l-a îndemnat bunicul. „Eu eram încremenit, dar am întins mâinile și bivolița a început să lingă țărâța”. „No, acum o să vă fie bine. Să mai vii pe la ea și să mai faci asta”, i-a spus bunicul. Așa s-a împrietenit cu bivolița și de atunci nu l-a mai atacat niciodată.

*Aventurile unui biolog în jungla Amazonului, www.adevarul.ro*

## SUBIECTUL I

20 de puncte

**Scrie, pe foaia de concurs, numărul cerinței și litera corespunzătoare răspunsului corect.**

1. Conțin diftong ambele cuvinte din seria:

- a) „ducea”, „ochii”.
- b) „luăm”, „uriașe”.
- c) „nuanțe”, „viața”.
- d) „picioare”, „acei”.

2 puncte

2. Sunt corect ordonate alfabetic toate cuvintele din seria:

- a) „bâlbâia”, „bivolița”, „blana”, „cheia”.
- b) „camion”, „cap”, „cruzime”, „ciudate”.
- c) „chiar”, „cheamă”, „degrabă”, „dorul”.
- d) „ființe”, „glume”, „glasul”, „grămadă”.

2 puncte

3. În enunțul din textul A, „După ce a rostit (1) aceste cuvinte, cu glasul topit (2), lupul a tăcut.”, cuvintele subliniate sunt utilizate, în ordine, cu sensul:

- a) propriu de bază (1), propriu secundar (2).
- b) propriu secundar (1), propriu secundar (2).
- c) propriu de bază (1), figurat (2).
- d) propriu secundar (1), figurat (2).

2 puncte

4. Seria care conține doar substantive defective este:

- a) „apă”, „numele”.
- b) „furie”, „mirare”.
- c) „mânie”, „sânge”.
- d) „teamă”, „curaj”.

2 puncte

**Scrie, pe foaia de concurs, răspunsurile la cerințele de mai jos.**

5. Scrie câte un enunț cu fiecare dintre omonimele cuvintelor subliniate în secvențele: „era o vietate nu mult mai mare decât un lup, cu care, de altfel, semăna foarte bine”; „animalul stârnea mai degrabă milă decât teamă”.

2 puncte

6. Alcătuiește un enunț imperativ în care substantivul subliniat în secvența „Ori ca pasărea eliberată din colivie” să fie în cazul dativ, păstrând numărul și tipul articolului.

2 puncte

7. Transcrie ultimele două predicate din enunțul: „Chiar dacă o să pleci și n-o să te întorci niciodată, sunt recunoscător că te-am putut întrezări.”.

2 puncte

8. Menționează cazul substantivelor subliniate în enunțurile: „De atunci au trecut foarte mulți ani”; „— Vreau să te văd și pe tine făcând asta într-o bună zi, Billy, mi-a spus.”.

2 puncte

9. Precizează funcția sintactică a cuvintelor subliniate în secvența: „o nebulă furioasă a unui zeu care a lăsat lumea, pentru câțiva vreme, fără lumină și culoare. Pe atunci, cei mai mulți locuitori de aici erau ființe omenești.”.

2 puncte

10. Rescrie corect însemnarea lui Billy din jurnal: *E bine să ști că ai îndeplinit cel mai frumos vis al bunicăi.*

2 puncte

## SUBIECTUL al II-lea

40 de puncte

**Scrie, pe foaia de concurs, în enunțuri, răspunsurile pentru cerințele de mai jos.**

1. Scrie un element de conținut comun celor trei texte, valorificând câte o secvență din fiecare text.

6 puncte

2. Motivează, în 30-50 de cuvinte, scrierea cu majuscule a cuvintelor subliniate în secvența din textul B: „Se face liniște, nici musca nu se aude. Mă ascultă DE-ADEVĂRATELEA”.

6 puncte

3. Prezintă, în minimum 30 de cuvinte, rolul lui Buni Pâine (textul B) și al bunicului (textul C) în formarea unei atitudini corecte a nepoților în relație cu lumea din jur.

6 puncte

4. Explică, în minimum 30 de cuvinte, motivul manifestării unor emoții diferite ale Malilei, după ce a intrat în peșteră. **6 puncte**

5. Ce legătură există între afirmația lui Thurr – „Tu ești prima ființă care s-a așezat pe pardoseala de piatră și care m-a ascultat fără să mă urască și fără să mă judece sau să se teamă.” – și cheia pe care o va folosi Malila pentru a descuia cușca? Justifică-și răspunsul în minimum 50 de cuvinte. **8 puncte**

6. Care este ideea comună exprimată în secvența din textul A – „Nu găsesc cuvinte care să descrie fericirea nebună și nebunia fericită care l-au cuprins pe lupul-pește când a regăsit lumina, culorile și viața.” – și în cea din textul B – „D-d-dar acum, că sunt aici pe scenă, nu e chiar a-a-așa de rău. [...] Este mai mult decât în regulă... E minunat.” –? Motivează-ți răspunsul în minimum 50 de cuvinte, valorificând secvențele citate. **8 puncte**

### **SUBIECTUL al III-lea**

**30 de puncte**

**Imaginează-ți că Thurr, personajul din textul A, impresionat de spectacolul lui Billy, personajul din textul B, îl invită pe băiat în Regatul-Curcubeu.**

Scrie un text narativ, de minimum 200 de cuvinte, în care să prezinți o întâmplare din timpul vizitei pe care o face Billy în Regatul-Curcubeu, inserând și o secvență descriptivă de cel puțin 40 de cuvinte și o secvență dialogată de cel puțin patru replici.

Vei primi **20 de puncte** pentru conținutul compunerii și **10 puncte** pentru redactare.

**Notă!** Punctajul pentru redactare se acordă doar în cazul în care compunerea are minimum 200 de cuvinte și dezvoltă subiectul propus. Compunerea nu va avea titlu sau motto.